

Vi har bekymret lyttet til vejrudsigten den seneste uge. Først på ugen blev der meldt 11 sekundmeter og regn til i aften. Og så lagde vi jo ansigtet i bekymrede folder og forestillede os det allerværste. For det var jo lige præcis den oplysning, vi frygtede mest at høre.

En del af os husker nok sidste år, hvor teltet blafrede, så man knapt kunne høre og oven i købet var det ved at blæse væk over hovederne på os og krusene fløj os om ørerne. Men hvad betyder det for seje og garvede søfolk? Bare lidt ekstra regntøj, tror jeg!!

Det er heldigvis mildnet lidt som dagene er gået og så ender det alligevel med at blive blæst og regn / bliver det alligevel dejligt vejr og frygten viste sig at være ubegrundet! (Man må jo helgardere sig)

Og nu er vi her til gudstjeneste som afslutning på Drejødage!

En forrygende uge har det været:

Drejødage, som efterhånden har udviklet sig til et multikulturelt tilløbsstykke, der spænder over så forskellige indslag som et gevaldigt loppemarked ikke kun af gamle brugte genstande men med boder fyldt af smukke ting fremstillet af kreative drejboere. Vi har lyttet til klassisk musik på Gl. Elmegaard, jazz i kirken, danset til forrygende rock i forsamlingshuset og overværet noget så fremmedartet på Drejødage som et symposium om folk og fæ, hvor vi blev udfordret på vore forestillinger om mennesker og dyr og deres forhold til hinanden. Måske er der mange flere lighedspunkter end der er forskelligheder.

"Se til himlens fugle", siger Jesus og det er måske ikke en tilfældighed – af dem kan vi lære at være ubekymrede og tage hver dag som den kommer.

Som en dejlig sejlerferie måske, hvor man sejler, hvis vejret er til det og hvorhen vinden fører een ellers bliver man i den trygge havn eller søger hurtigst muligt havn, hvis det ser for sort ud.

Men Sådan var det ikke førhen, dengang der ikke fandtes lystsejlere, men hvor havet fyldtes af sejlførende erhvervsskibe - fiskere, kvaser, smakkejoller og handelsskibe! Hvor man skulle ud uanset vejret og det kostede – menneskeliv og tabte fortjenester. Men dengang som nu opnåede man ikke noget ved at bekymre sig – man kunne hverken gøre fra eller til. "Så vi sejlede bare", som Carsten Jensen refererer en sømand for at sige i bogen om "Vi de druknede". "Vi sejlede bare".

Det er bare om at gøre det uden for mange tanker og dikkedarer – "Frygt ikke!" som indledningsordene lyder i dag.

"Frygt ikke, for jeres Far har besluttet at give jer riget."

Lad os dvæle lidt ved de ord: Frygt ikke – for Gud har besluttet at give os riget.

Gud har besluttet at give os riget!

At have riget er som at have en skat, der er uudtømmelig, uopslidelig. Riget er ikke noget materielt, da det hverken kan ruste eller stjæles eller spises.

En hel masse får vi at vide om hvad riget **ikke** er.

Men hvad er det så?

Riget er!

Det er en virkelighed.

Åbenbart ikke til at tage at føle på. Men en måde måske - at opfatte sig selv og verden på – et livssyn snarere. Og det er mere end det. Det er Hellig Ånd, syndernes forladelse og evigt liv.

Det er bevidstheden om at kærligheden er det bærende princip i verden og at intet kan få bugt med det princip og at man derfor roligt kan give sig i kast med at leve og elske.

Det er en slags tryghed sindet, der ligesom sømanden tør sige: ”Vi sejlede bare” – Ja! ”Vi lever bare” i tillid til at det nok skal gå – og gå godt! At det ender godt. At der er en tryk havn for enden af sejladsen.

For Gud har besluttet at give os riget. Vi er i det rige. Gud har besluttet at vores fremtid ikke forsvinder i ”Mørkedybet”, men den stævner ind i Gudsriget. Ind i en åndelige virkelighed, hvor vi er trygge, hvor vi tør at give uden tanke på, om vi får noget igen.

”Gud er kærlighed”, har Jesus sagt igen og igen.

Så Gudsriget er at stole på, at der er en mening med vores liv og at den er givet os på forhånd. Den er både den havn vi stævner i mod og den er den vind og den strøm vi kan lade os føre af undervejs, nemlig Guds altomfavnende betingelsesløse kærlighed til sit menneske, som det er vores opgave at give videre.

Ved at lade fremtidens havn være Guds kan vi trygt tage fat på at leve i nutiden.

Ved at lade fremtiden være Guds er det måske lidt lettere at bære den smerte eller sorg, der måske er vores lige i øjeblikket.

Ved at lade fremtiden – ja hele livet være Guds kan vi nøjes med opfatte os selv som hans tjenere, mens vi er her, så længe vi er her.

Og hvordan er vi så tjenere? Ja det er som om vi var sat til at sejle og passe og pleje et højt elsket menneskes/vens eller familiemedlems skib. Mon ikke vi ville gøre alt, hvad der stod i vor magt for at bevare det smukt og sejldygtigt? At det altid skulle være parat til at sejle, hvis nu ejermanden kom tilbage netop denne sommer for at sejle det smukke skib.

Sådan er det med tjenesten for Gud.

Han er skibets Herre, vort livs Herre og vi er hyret af ham. Rammerne er sat, det er dybest set ikke vores, men Guds smukke skib og dets navn er tro, håb og kærlighed og vi må leve i det så godt vi nu kan.

Og skibets Herre kender vi fra evangelierne,

Et eneste bud har han givet os: ”Du skal elske Herren din Gud, og din næste som dig selv”. Det er egentlig den eneste opgave vi har fået, og derigennem vil vi lære ham at

kende. Ved at elske og elske igen vil vi langsomt få øjnene op for hvem skibets Herre er, hvordan han er, for Gud er kærlighed. Han er ikke alt muligt andet, så vi behøver at gøre alle mulige krumspring for at gøre ham tilpas eller komme til at lære ham bedre at kende - Nej vi skal bare se at komme i gang med at elske- i hver en sammenhæng at sætte kærligheden, tilgivelsen og barmhjertigheden, sammenholdet højest. Det er at være klar til hans komme.

Den tro tjener er ganske enkelt den, der gør sit daglige arbejde – det, der skal gøre på skibet/ i livet i glæde over, at han tilhører kærligheden,

Så længe jorden er til, er der en forpligtelse; så længe er der en opgave for os at forvalte, nemlig den opgave at drage omsorg for dem og det som er betroet os.

Det skal vi gøre i årvågenhed og trofasthed.

Det kan vi gøre, fordi Gud har taget vort liv i sin hånd, fordi vort liv er omfavnet af den kærlighed, som var her, som er her og som til stadighed kommer til os i hans ord og i hans ånd:

Frygt ikke - for Guds rige er jeres."

Lov og Tak og evig ære...

Vi takker dig Gud for menneskelivet du har givet os, for livet med hinanden i glæde og sorg

Vi takker dig for din vidunderlige verden – det vidtstrakte blå hav og det land, vi bor på.

Giv os din velsignelse når vi sejler ud og bring os sikkert i havn.

Giv os at behandle din natur og hinanden med omtanke og omhu, så vi dag for dag vokser i kærligheden.

Vi takker dig at du i Jesus Kristus har levet som en af os for os - intet mørke er uden lys for han er hos os.